

BIU

BUTLLETÍ MUNICIPAL D'ULLÀ | DESEMBRE DE 2024 | Núm. 22

Mirada a la nostra història

Una radiografia d'Ullà a través del
testimoni de veïns, de fotos i de mapes

Vista aèria d'Ullà de l'any 1991. Foto: Institut Cartogràfic de Catalunya

AJUNTAMENT

Camí de Dalt, 28-30 - 17.140 - Ullà
Tel.: 972 758 442 - Fax: 972 758 007
e-mail: ajuntament@ajulla.org
Horari: de dilluns a divendres de
10 a 14 h

CENTRE CÍVIC

Camí de Dalt, 24-26 - 17.140 - Ullà
Tel.: 972 758 193
• Serveis Socials Tel.: 972 758 193

VIVER-COWORKING ULLÀ

Pl. Espanya, 1 - 17.140 - Ullà
Tel.: 972 758 442 - Fax: 972 758 007
e-mail: ajuntament@ajulla.org
viver@ajulla.org

CEIP PUIG RODÓ

Ctra. Torroella, s/n - 17140 - Ullà
Tel.: 972 760 061
e-mail: b7003938@xtec.cat

CORREUS

Pl. Sant Andreu - 17.140 - Ullà
Horari: de dilluns a dissabte de
9.30 a 10 h

DEIXALLERIA

Servei provisional a la zona
esportiva, camp de futbol.
Horari: cada dia d'11 a 2, tots els
dies de la setmana.

4 a 5

Una conversa a quatre bandes

Un diàleg basat en records d'Ullà

6 a 9

El secret de la poma d'Ullà

Entrevista a Eliseu Muní

10 a 13

De Torroella a Ullà

Entrevista a Martí Cruset

14 a 17

L'evolució del món de pagès

Entrevista a Josep Batlle

18 a 21

Conèixer el poble pam a pam

Entrevista a Ramon Batlle

22 a 26

Un viatge fotogràfic

Recull d'imatges històriques d'Ullà

27 a 31

Un recorregut cartogràfic

L'evolució del poble a través de
mapes

Amb la col·laboració de:

Diputació de Girona

Una manera de recuperar records i valorar la nostra història

Estimats veïns i veïnes,
Des de l'Ajuntament d'Ullà ens fa molta il·lusió dedicar un número especial del nostre Butlletí d'Informació d'Ullà (BIU) exclusivament a recordar les històries i experiències viscudes al nostre poble i explicades per vosaltres. D'aquest número, vosaltres en sereu els protagonistes. Ja vam fer-ho l'any passat, amb el testimoni d'una dotzena de persones que participaven al taller de memòria. Ara, continuem aquest projecte amb converses amb quatre veïns del poble que completem amb un recull de fotos de la vida quotidiana d'Ullà i amb un viatge a través de mapes.

Aquesta és una manera de compartir els vostres records, fet que ens ajudarà encara més a valorar el nostre patrimoni, alhora que permetrà que les generacions més joves coneguin com era Ullà en el passat i cap on ens dirigim com a comunitat.

Per aquest motiu, a banda del tast d'imatges recollides en aquest

número, us convidem a aportar fotografies i altres materials gràfics que reflecteixin moments significatius de la nostra història.

Aquestes fotografies podeu portar-les a l'Ajuntament, i seran escanejades i retornades un cop utilitzades. La nostra intenció és fer servir aquestes imatges per decorar la sala de plens, convertir-la en un espai que reflecteixi l'essència del nostre poble. Agraïm sincerament la vostra col·laboració en aquesta iniciativa tan especial. Ja hi ha hagut persones que, rescatant records de fotografies antigues, ens han transportat en el temps a situacions viscudes, a moments especials i a recuperar vivències. Volem aprofundir-hi. Aprofitem també l'ocasió per desitjar-vos unes bones festes nadal·lenques i un pròsper any nou! Amb estima,

Josep López i Ruiz
Alcalde d'Ullà

Els quatre participants a la conversa just abans de la sessió fotogràfica

La memòria de la gent

El BIU rescata la història d'Ullà a partir dels records de veïns del poble, de fotografies antigues i d'un viatge a través de mapes

En aquest número especial de Nadal es fa una pinzellada a la història d'Ullà a partir del testimoni de quatre veïns veterans del poble, de fotografies antigues de la vida quotidiana i d'un viatge a través de mapes.

La història l'escriuen els historiadors, però, en el fons, qui la protagonitza són les persones. Per això, aquest número de Nadal del BIU, com ja es va fer l'any passat, s'ha volgut dedicar monogràficament a una mirada a la història recent del poble a través del testimoni de veïns d'Ullà. En aquesta ocasió s'ha fet a partir de quatre testimonis, els de Martí Cruset, Ramon Batlle, Eliseu Muní i Josep Batlle, amb qui es va mantenir una conversa sobre el

passat, el present i el futur d'Ullà. Aquestes entrevistes que dibuixen quatre mirades personals sobre el poble i els seus atractius es completen, també, amb una recopilació de fotos antigues. Més que fotos històriques són fotos antigues en el sentit que retraten fets quotidians de la vida d'Ullà: la matança del porc, una obra de teatre o la formació d'equips de futbol o de bàsquet. I, finalment, el BIU es complementa amb un recull de mapes. És una altra

Les fotografies històriques de fets quotidians permeten fer un viatge en el temps perquè retraten moments del dia a dia al poble

forma de mirar-se l'existència del poble en un context més ampli: el de l'evolució administrativa del país. Al llarg dels segles els nuclis de població s'han anat consolidant en un indret i els mapes, que n'aixequen acta, són testimonis muts d'aquesta transformació del territori. És un passeig cartogràfic amb Ullà com a protagonista que completa la triple mirada sobre el poble: a partir del testimoni de les persones, de la reproducció de fotografies i de la presència sobre un mapa.

L'experiència de l'any passat

El Nadal de 2023 el BIU ja va dedicar un número monogràfic a parlar d'Ullà a partir de la mirada de gent d'Ullà. En aquella ocasió es va fer en converses amb els participants al taller de memòria i manualitats. Hi van partici-

par Maria Dolors Anguera, Josefina Pascual, Maria Lluïsa Barris, Carme Pagès, Paquita Mañas, Dolors Casañes, Maria Rosa Fontà, Antonio Franco, José Mañas, Conxita Casas, Maria Zamora, Maria Dolors Resclosa i Caterina Puig. Aquest projecte, ara, té continuïtat amb uns protagonistes diferents.

Eliseu Muní, pagès jubilat

“El secret de la poma a Ullà és una terra fèrtil amb llims del Ter i molta aigua”

Eliseu Muní i Vives, de 71 anys, ha fet de pagès tota la vida per convicció i per passió per la terra. Va començar criant vedells amb el seu sogre i va acabar amb la fruita, a més d'implicar-se a bona part de les organitzacions agràries i socials del territori, fins i tot l'alcaldia d'Ullà.

Eliseu Muní no ve de tradició pagesa directa. El seu pare era el mestre d'Ullà i el lligava al poble unes terres de la seva mare. També hi va tenir a veure que des de petit l'apassionava fer de pagès: “El meu pare era mestre, però també era fill de pagesos, de Peratallada. Però, vaja, tot el que vaig aprendre va ser de forma autodidacta i amb els pagesos del poble, sobretot escoltant la gent gran”. A 14 anys, l'Eliseu, el més petit dels germans Muní i Vives, tenia molt clar que volia dedicar-se al camp. La seva germana també va ser mestra a Ullà i el seu

germà, metge a Barcelona. “A mi m’agrada estar enmig de la natura, no tenir horaris, no tenir amos ni patrons i no anar a cop de xiulet. Veure créixer les plantes, veure créixer la vida, m’agradava i, ara, encara més”, recorda Muní.

Ell i la seva dona, l’Anna, van haver d’espavilar-se per tot: “Des del primer tractor fins als camps plantats. Tot, tot”. Ella és economista

“Abans dels pantans de Sau i Susqueda, les grans avingudes del riu Ter van deixar molts llims. El terra d’Ullà per sota té molta sorra i per sobre té molts llims”

i treballava a la Seguretat Social i ajudava que era filla d’un mas i el seu sogre va treballar a casa seva. A finals dels anys 70, Eliseu Muní va començar amb una granja de vedells, però en dos minuts una pedregada d’estiu ho va arrasar tot. Tenir una granja a tocar del poble no es podia aguantar més i també va agafar una al·lèrgia a la pell dels animals. Quan va plegar el seu sogre, van decidir tancar la granja i la van llogar a un pastor d’ovelles. Llavors van dedicar-se a la fruita.

Muní insisteix a reconèixer la influència positiva que va tenir per als pagesos comptar amb el

Mas Badia, ara Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (IRTA). De seguida també es van agrupar a la Unió de Pagesos (UP) i van fundar l’organització a Girona. Amb companys d’UP van impulsar una cooperativa petita que es deia Terfruits i llavors es van integrar en una altra cooperativa més gran, la Costa Brava, l’actual Giropoma. Mas Badia va ser la universitat de Muní i dels pagesos de la seva generació: “Tot el que jo i molts com jo no havíem après en anys, allà ho vam aconseguir en quatre dies gràcies a l’assessorament i els cursos que ens

La fitxa

Nom: Eliseu

Cognoms: Muní i Vives

Edat: 71 anys

Professió: Pagès jubilat, fundador d'Unió de Pagesos i exalcalde d'Ullà (1999-2003)

feien". Mas Badia acaba de fer el 45è aniversari i Muní n'és patró de la fundació que el gestiona: "Va començar perquè la Cambra Agrària tenia uns diners, els va voler invertir i Madrid va donar permís per comprar un mas amb 10 milions de pessetes [60.000 euros]. Aquelles instal·lacions havien de dedicar-se a la recerca".

Ullà va ser pionera a Girona en el conreu de la poma: "Hi va tenir a veure un tècnic que es deia Pijoan, de Blanes [recorda Muní]. Era una persona amb el cul inquiet i que havia corregut molts països i havia vist que la fruita anava

endavant. Tant les petites com les grans explotacions van veure de seguida que la fruita tenia un gran pervenir".

I què ho fa, que Ullà sigui tan bo per a la poma? "Abans dels pantans de Sau i Susqueda, les grans avingudes del riu Ter van deixar molts llims. El terra d'Ullà per sota té molta sorra i per sobre té molts llims, el que dona una ter-

"A Ullà, gairebé tots les explotacions agrícoles estan tecnificades. En tots els sentits, Ullà és un model exemplar de pagesia moderna"

ra de molta qualitat, plana, i l'aigua no ens falla mai. El regadiu aquí ve de molt antic, dels recs de Sentmenat i del Molí de Pals. El secret de la poma a Ullà és una terra fèrtil amb llims del Ter i molta aigua", explica el pagès jubilat.

Eliseu Muní no pateix gens pel llegat dels que s'han jubilat com ell: "Hi ha cinc explotacions agrícoles destacables gestionades per fills del poble, persones molt preparades. A Ullà, gairebé totes les explotacions agrícoles estan tecnificades, amb sistemes de sota malla i rec per goteig que optimitzen l'ús de l'aigua. En tots els sentits, Ullà és un model exemplar".

Martí Cruset, de p

le pastisser a policia local; ara jubilat

“He viscut més temps a Torroella que a Ullà, però ara soc d’Ullà”

Martí Cruset viu a Ullà i se sent d’Ullà. No n’és fill, perquè durant dècades va viure al poble veí de Torroella, però ja fa 18 anys que es va establir a Ullà. Coneix el municipi, està a gust amb la seva gent i defensa que, encara que no hi hagi nascut, ell ara és d’Ullà. Un poble que defineix com a tranquil i acollidor.

Martí Cruset està jubilat. Potser per això s’expressa amb parsimònia i amb un punt de sentit de l’humor. L’edat sempre dona perspectiva per mirar-s’ho tot, el que és bo i el que no és tan bo, d’una manera diferent. I a ell no li costa tenir cintura perquè la conversa salti d’un tema a l’altre. De fet, a la seva vida n’ha fet diversos, de canvis. Canvi de residència, perquè va néixer a Torroella de Montgrí i, ara, ja fa 18 anys que viu a Ullà, i també canvi de feina, perquè després d’haver fet de pastisser –va exercir aquest ofici fins als 27 anys– va passar

a ser funcionari. En concret, policia local. Va exercir a Torroella, durant uns mesos a Olot i durant tres dècades a Girona. Per tant, la seva ha estat una vida de canvis. Però quan parla d'ell mateix ho té clar: “No vaig néixer a Ullà, però ja fa temps que hi visc, m’hi trobo a gust i me’n sento. Jo, ara, soc d’Ullà”.

La feina de policia local, enca-

“Tots els que ens trobem tenim hort. Treballar l’hort t’agrada o no t’agrada, perquè hi mates moltes hores, però si t’agrada té molts aspectes positius”

ra que potser de forma invisible, segur que marca la personalitat. I la de Cruset és de diàleg franc. És lògic. De la policia sovint se’n té una imatge punitiva, però també és servei, mediació i diàleg. Potser per això no és estrany que a Cruset li agradi conversar: “Amb un grup abans ens trobàvem a Sant Andreu, primer, i a l’Agrària, després. L’Agrària era una mena de botiga bar, on anàvem cada dia a fer el cafè”. Quan es va tancar van passar a establir el bar del centre cívic com a punt de trobada. “Venim cada dia al matí i avui [l’entrevista es va fer un dilluns] no hi trobeu dones perquè són

a mercat a Torroella; si no, som homes i dones”. Els temes de conversa són variats. Ell explica que parlen del poble, de l’hort i llegeixen el diari... I de política? “La veritat és que no gaire. De l’hort sí que en parlem”. De fet, una de les coincidències és que tots els que es troben tenen hort. Tenir un hort, i dedicar-hi hores, més enllà de cultivar tot tipus d’hortalisses segons cada època de l’any també és una manera de teixir llaços d’amistat i de connectar les persones amb l’origen agrícola del poble. En el cas de Cruset, el seu hort té història perquè ja l’havia

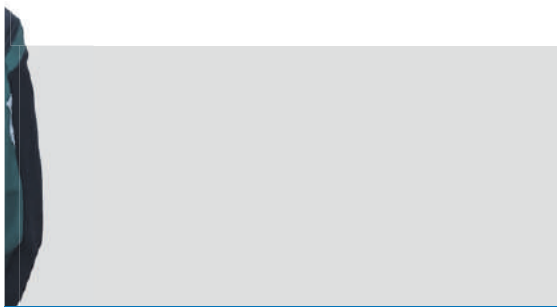
La fitxa

Nom: Martí

Cognoms: Cruset Duñach

Edat: 66 anys

Professió: Pastisser i policia local

dut el seu avi. “L’hort o t’agrada o no t’agrada, perquè hi mates moltes hores, però si t’agrada, i a mi m’agrada, té molts aspectes positius”. Recorda que de jove, quan ell anava a ajudar el seu pare, era freqüent que un cop acabada la feina es reunissin diverses persones dels horts del costat per fer la xerrada. Era, per tant, una manera de socialitzar. L’hort ve a ser un fil conductor d’un poble cohesionat que no renuncia als seus orígens rurals tot i l’expansió també de la part urbana. “Al nucli antic de manera permanent ja no hi viu massa gent; molta part de la població re-

sideix al barri de la Roqueta, que, per proximitat, està molt lligat a Torroella; també hi ha gent a la urbanització de les Eres, que es va fer més recentment: el barri dels Estudis ja existia”. El que marca la personalitat d’Ullà, segons ell, és la poma. “Ullà és país de pomes. Ullà és pagès i ho continuarà essent encara que cada cop hi hagi menys pagesos”. El que no hi ha,

“Que existeixi l’escola és bàsic per mantenir el sentiment de poble i fomentar el coneixement del territori; quan vaig arribar hi va haver lluita forta per salvar-

diu, són gaires serveis, però ho troba lògic per la proximitat amb Torroella. Tot i això, de serveis n’hi ha que no es poden perdre. L’escola, diu, n’és un: “És bàsica per mantenir el sentit de poble. Quan vaig venir a viure aquí perillava i va ser una de les lluites fortes que hi va haver per salvar-la. És imprescindible”. L’escola, i l’educació, són la punta de llança per construir una societat amb futur i que mantingui el sentiment de territori: “Això és important; el sentiment i la identitat del poble, que van molt lligats a aquests orígens agrícoles, no es poden perdre”.

Josep Batlle, pagès jubilat

“Vinc d’un temps, als anys 50, en què no hi havia ni tractors ni camions”

Josep Batlle i Monguilod, de 81 anys, ha fet de pagès i representa que està jubilat. Ho representa perquè demana als fills que ara porten els camps que havia treballat que li deixin feinejar quan toca plantar o cal podar les pomes. Està clar que continuarà fent de pagès fins que es mori.

Josep Batlle té la mirada del murri que les ha vistes de tots colors. Ha passat la frontera dels 80 anys i ningú no ho diria perquè té el cap clar i sembla que el cos l’acompanya prou bé. Explica que no és gens estrany veure’l als camps de pomes que ara porten els seus fills. “Ara em dedico a moltes coses, però sempre he fet de pagès”, diu Batlle. Sempre? “Sí. Vaig anar a l’escola fins a 14 anys i, quan vaig plegar, vaig començar a ajudar el meu pare amb la feina del camp. Tot es feia sense tractors”. El seu pare no tenia una finca concreta: “Érem propi-

etaris de diversos terrenys repartits pel terme municipal: camps petits d'unes quantes vessanes cadascun. Aquí, la mesura del terreny es compta en vessanes, i una hectàrea equival a cinc vessanes". La vessana o vessana de rei és una unitat de superfície que encara es fa servir a les comarques gironines i que equival a exactament 2.187,4 metres quadrats. L'histo-

"Amb el pare teníem dues eugues. Recordo que cadascuna era molt diferent. I n'hi havia una que m'ensenyava gairebé a treballar el camp a mi!"

riador Josep Pella i Forgas (1852-1918) va deixar apuntat a *Historia del Ampurdán* (1883) que la vessana és la quantitat de terra que dos bous amb jou eren capaços de llaurar durant mig dia.

A casa de Josep Batlle van treballar unes 17 o 20 vessanes entre el seu pare i ell. Només eren ells dos, ningú més. En Josep tenia també una germana, però ella no va treballar mai al camp. Tenien oliveres, vinya i una horta gran. L'oli i el vi el feien per a la família, igual que les verdures de l'horta. Però el seu pare i la seva mare també anaven a vendre al mercat de l'Escaleta cada diumenge. Hi anaven

amb carro, oi? "Exacte, amb el carro. Vinc d'un temps, als anys 50, en què no hi havia ni tractors ni camions a casa nostra. Sempre treballàvem amb dues eugues. De fet, el meu pare les feia criar i després els poltres els veníem, per exemple, a la Fira de Sant Andreu de Torroella", rememora Batlle.

El primer record en què Josep Batlle és conscient de ser fill d'Ullà es perd en el temps. Tanca una mica els ulls, arrufa el nas i insisteix que tota la vida n'ha estat conscient, de formar part del seu poble. Però posats a buscar un d'aquests instants en el bagul

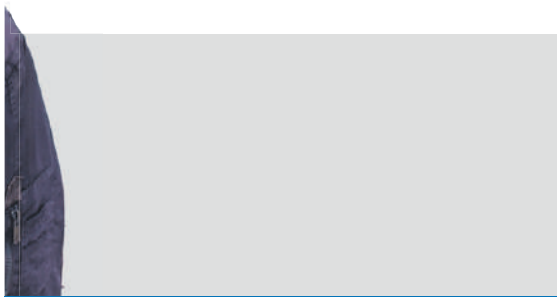
La fitxa

Nom: Josep

Cognoms: Batlle i Monguilod

Edat: 81 anys

Professió: Pagès jubilat

dels records, tria quan la seva germana i ell esperaven els pares que tornessin del mercat de l'Escala cada diumenge: "Suposo que hi havia molta demanda del que es conreava a les nostres terres i en altres camps d'Ullà, perquè allà la majoria de gent eren pescadors i no hi havia gaire agricultura. Els diumenges era el dia d'aquell mercat. I recordo que el meu pare i la meva mare marxaven ben d'hora, ben d'hora. Nosaltres, que érem petits, teníem entre 5 i 8 anys, ens quedàvem a casa, sols. Quan ells tornaven, cap al migdia, els esperàvem al camí vell de

Viladamat. I sempre portaven alguna cosa... com un caramel o un detall".

Josep Batlle va plegar de l'escola a 14 anys i es va posar a treballar amb el seu pare: "Ell estava molt carregat de feina, sobretot després que morís el meu avi. Jo el vaig ajudar en tot el que calia. Teníem dues eugues, i jo ja en feia servir una. Recordo que cadascu-

"Als anys 50 i 60, al mercat de l'Escala hi havia molta demanda dels productes agrícoles d'Ullà perquè allà la majoria eren pescadors"

na era molt diferent, i n'hi havia una que m'ensenyava gairebé a treballar el camp a mi".

Mentre el pare va acompanyar-lo sempre van treballar les olive- res, la vinya i l'horta: "Mai no vam canviar gaire de sistema, però a mesura que van anar arribant les màquines i els tractors, la feina va canviar molt. Tot i així, la base sempre va ser la mateixa: treballar la terra i cuidar el que ens donava". Molt després va arribar la introducció de les pomeres a Ullà i l'Empordà i la passió de Batlle per fer créixer i produir els fruiters. Però això segurament donaria per a una altra història.

Ramon Batlle, paleta jubilat

“És un poble tranquil i on es viu bé; hi ha una bona convivència entre tots”

Ramon Batlle és d'Ullà de tota la vida. De tota la vida vol dir que hi va néixer, hi ha viscut i hi continua vivint. Coneix el poble pam a pam: la seva gent i els seus carrers. La gent, perquè més que coneguts són amics i els carrers, perquè durant nou anys va treballar a la brigada. Parla d'Ullà com un poble tranquil i on es viu bé.

Fill de cal Negre –abans totes les cases tenien un sobrenom–, Ramon Batlle és fill d'Ullà. Coneix el poble, els seus costums, la seva gent, els seus entorns i els seus carrers. Aquest fet té molt a veure amb la seva biografia. Va néixer a pagès, però durant la seva carrera professional va fer bàsicament de paleta construint piscines però treballant, també, a la brigada municipal de l'Ajuntament. “Hi vaig estar nou anys i sí, és una manera, també, de conèixer tots els racons del poble. Veure què funciona i què no i trobar solucions als problemes”, explica.

A casa seva es dedicaven a pagès. Els seus pares, Ramon i Àngela, tenien cultius i bestiar, però la finca era més agrícola que ramadera. “Els productes de l’horta els anàvem a vendre a mercat a l’Escala”, rememora Batlle. De fet, la proximitat dels pobles veïns, com Bellcaire, l’Escala i sobretot Torroella, també marquen la mateixa existència d’Ullà, un poble

“Tot el que està relacionat amb la poma forma part de la vida d’Ullà. Aquí va ser dels primers llocs on es van començar a cultivar pomes. La Fira de la Poma n’és un aparador”

amb personalitat però que, ara, quant a determinats serveis, com els comercials, depèn dels municipis de l’entorn. De totes maneres, Batlle considera que això no és un problema perquè les distàncies són curtes i si existís més oferta comercial potser sí que els veïns comprarien al mateix municipi, “però no crec que avui la gent se’n queixi; potser estaria bé però no em sembla que sigui un gran problema”.

Persona de parla pausada, quan se li pregunta per la infància rescata records de la memòria. Ell era el petit de quatre germans, es va criar a Ullà i va anar-hi, també, a

l’escola. Aquest fet, que un poble tingui escola, és clau per a la seva supervivència. Acabada l’etapa d’educació obligatòria, no va voler continuar estudiant. Abans, als 14 anys ja era típic posar-se a treballar. Va fer d’aprenent de lampista, però la seva activitat professional principal, i per això encara l’identifica molta gent de l’entorn, va ser la construcció de piscines a comptes d’un jardiner pel qual treballava. “Se’n feien moltes, de piscines”, explica. Posteriorment, però, va treballar també nou anys a la brigada de l’Ajuntament.

Aquesta feina, sense ser-ne cons-

La fitxa

Nom: Ramon

Cognoms: Batlle Radresa

Edat: 79 anys

Professió: Paleta

cient, el va connectar amb els seus orígens: Ullà i el seu entorn. Fer el manteniment d'un poble significa conèixer els carrers i les voreres. I, per tant, veure també on són els defectes per poder-los solucionar. Això també dona una perspectiva del que és l'evolució del poble, un camí que, segons Batlle, fa d'Ullà un municipi amb personalitat: "De pagesos no en queden gaires, però es conserva el caràcter rural i el centre, rehabilitat i amb cases de segona residència, ha quedat bé. És un poble tranquil, on es viu bé i on hi ha bona convivència", certifica.

A banda de poder-hi viure en un poble també és important poder-ne viure. És a dir, que hi hagi feina. Sobre aquest tema, Batlle explica que, tot i la pèrdua de pes del que eren les cases de pagès, l'agricultura continua tenint un paper important amb el sector de la poma i tota la indústria que hi està relacionada. "Tot el que està relacionat amb la poma forma part de la vida

"De racons especials n'hi ha molts, però si n'hagués de triar un potser em decantaria per Sant Andreu, pel que representa i perquè està a l'origen del

d'Ullà. Aquí va ser dels primers llocs on es van començar a cultivar pomes", explica. I parla de la Fira de la Poma, que cada any congrega multituds, com a aparador. La fira és un dels trets distintius d'un poble que, segons ell, té un indret especial: Sant Andreu. "De racons interessants n'hi ha molts, però Sant Andreu té un valor simbòlic perquè és a l'origen del poble", explica. I continua explicant històries d'Ullà com fan cada dia al bar del centre cívic amb els companys en una tertúlia matinal entre veïns que demostra que els pobles els fan la seva gent i les seves inquietuds.

Les fotografies són una font de documentació. A través d'imatges es pot resseguir també com era la vida d'un poble i de la seva gent. I, sobretot, a través de retrats

quotidians que desvelen activitats d'associacions, serveis públics i indrets emblemàtics del municipi. En aquestes pàgines se n'ofereix un petit tast.

Imatges quotidianes

Recull de fotografies antigues de la vida diària a Ullà

Les ambulàncies de Creu Roja a Ullà

Equip de futbol base als anys vuitanta

Grup de teatre Els Cugots

Plantilla de l'equip de futbol dels anys setanta

Quatre joves d'Ullà el dia de la confirmació

Representació teatral d'Els Cugots

Formació d'un equip de bàsquet dels anys seixanta

Alumnes de l'escola d'Ullà amb la senyoreta Anna Colomer

Matança del porc a can Amadeu, Raval de Dalt

Ramon Garcia Roure, a la seva barberia

La Roqueta abans de la transformació amb el Pla de Barris

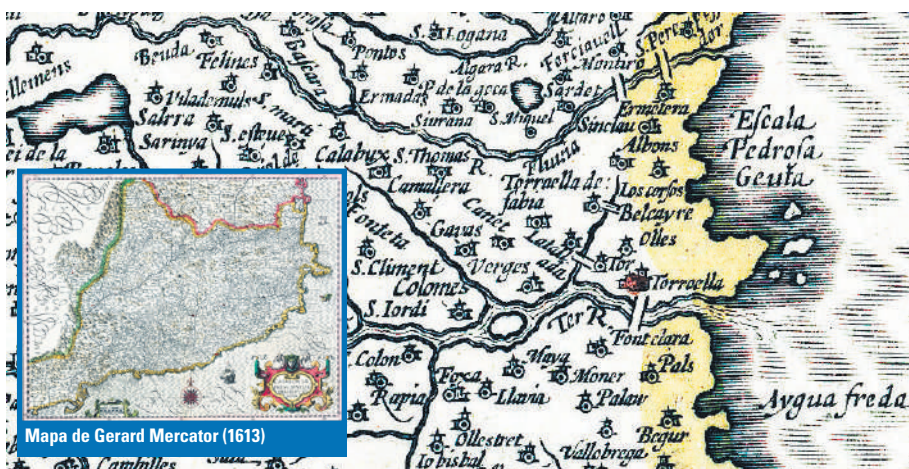
La Roqueta, després de la nevada del 2010

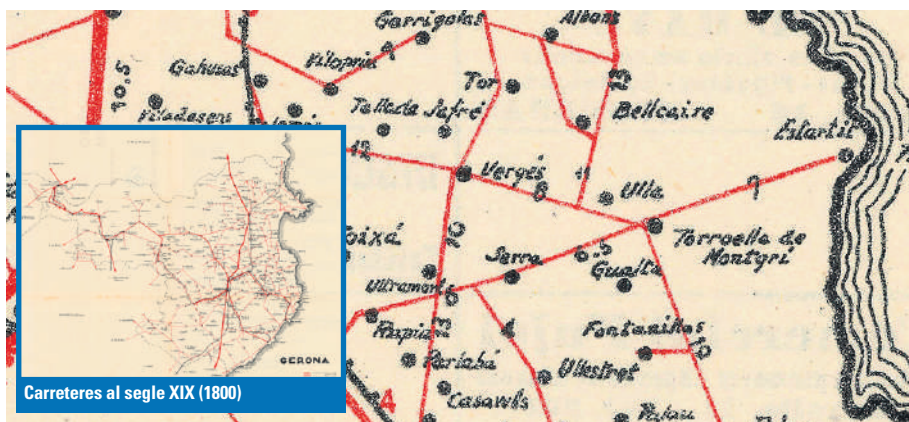
Els mapes vells són testimonis de memòria col·lectiva, sobretot als pobles petits. La reproducció d'aquesta cartografia, una manera de situar Ullà i el seu entorn als

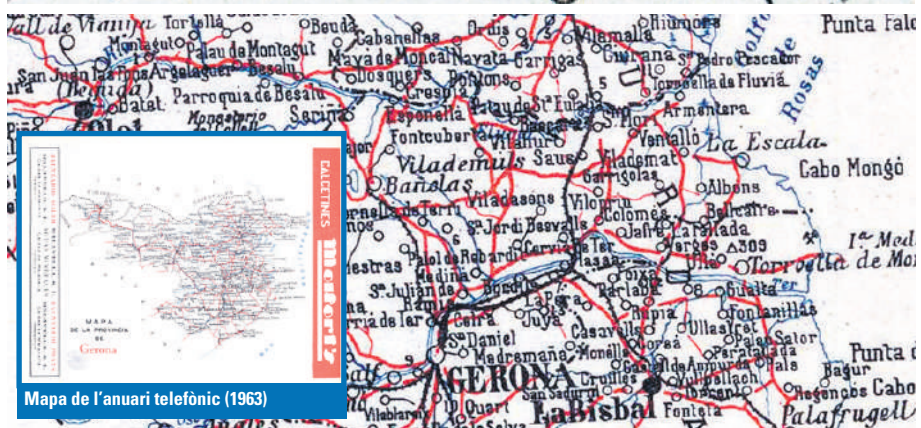
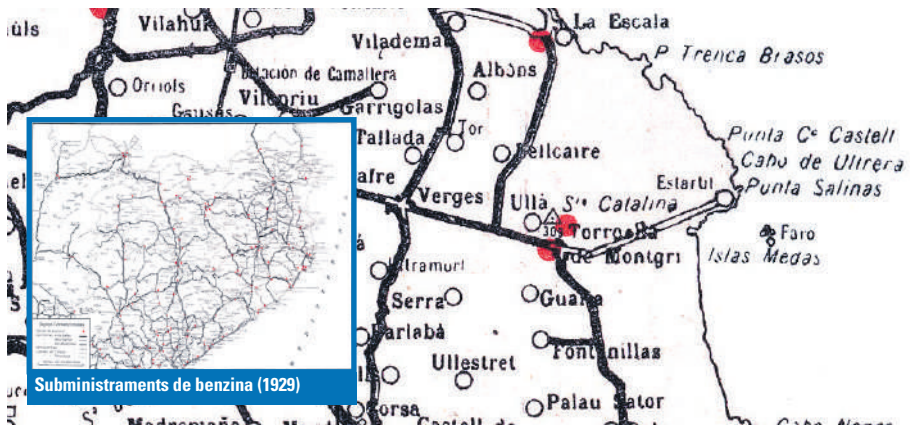
mapes des de fa segles, ens ajuda a aixecar una mena de pont amb el passat. Aquests mapes s'han extret del fons de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya.

Ullà al mapa

Un passeig cartogràfic amb el poble com a protagonista

NADAL A ULLÀ

16 DE DESEMBRE

Cantada de nades pels carrers del poble a càrrec dels alumnes de l'Escola Puig Rodó durant el matí.

4 DE GENER

Centre Cívic

17:00h

Actuació de David el Mag / Xocolatada i Arribada dels Patges Reials per recollir les cartes dels infants.

5 DE GENER

Entrega dels regals de Ses Majestats els Reis d'Orient a les cases d'Ullà. Les famílies interessades que els visitin ho han de demanar prèviament a l'Ajuntament

QUINES

FUTUR
esport

Sala Polivalent

Obertura de portes 17:00h

Inici 17:30

Dijous 26 de desembre

Diumenge 29 de desembre

A la mitja part, xocolata desfeta per a tothom

Diputació de Girona